

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-31 Ağustos 2025

Sayı: 62

Fiyat: 10 TL

Bu düzen tepeden tırnağa çürümüştür!

Ülke, iki haftadır sahte diploma skandalını konuşuyor. Resmî açıklamalara göre, bazı suç şebekeleri, devletin elektronik arşiv ve imza sistemine girerek sahte diplomalar düzenlemişler. Bununla yetinmeyip, ehliyet, sabıka kaydı, bilirkişi raporları, mahkeme kararları, tapular, sağlık raporları vb. gibi aklınıza gelebilecek birçok belgede sahtecilik yaparak bu belgeleri üretip satmışlar. Bu suç örgütlerinin yalnızca kamuda görev yapan 10 binden fazla kişiye sahte belge temin ettiği iddia ediliyor. Kimlerin bu “hizmetten” faydalandığına bakınca rezilliğin boyutları daha açık bir şekilde gün yüzüne çıkıyor. Osmanlı hanedan varislerinden üniversite öğretim üyelerine, tanınmış psikologlardan ameliyat yapan sahte doktorlara, çürük bina inşa eden çakma mühendislerden çapsızlığı yaptığı her konuşmada açığa çıkan siyasetçilere kadar pek çok kişi bu çetelerin müşterileri arasında yer alıyor.

İktidar, her zamanki yüzüzlüğüyle sorumluluk almadan, yaşananları sanki münferit bir olay ya da birkaç kendini bilmez işiymiş

gibi gösteriyor. “Devlete sızmış bir çete açığa çıkarılmış, bunlar gözaltına alınmış, safa dışarı atılmış, vücut kurtarılmış” pozlarıyla açıklamalar yapıyor. Oysaki sömürü ve baskı üzerine kurulu, usulsüzlük, rüşvet ve çete ağlarıyla örülmüş bu rejim, çürümüş bir cesetten farksız haldedir. Hastaneler “yeni doğan çeteleriyle”, yargı makamları “rüşvet ağlarıyla”, sınav sistemleri çıkar odaklarıyla sarılmış durumdadır. Rant, yolsuzluk, mafyatik yapılar sistemin temel dayanağı haline gelmiştir. Her fırsatta dışarıya caka satmaya çalışan, boyundan büyük işlere kalkışıp her seferinde hüsrana uğrayan Erdoğan’ın “büyük ve güçlü Türkiye”sinin gerçek hali budur.

Yeni diploma skandalı, sömürü ve baskı üzerine kurulu düzenin tepeden tırnağa çürüdüğünü ve devlet içindeki çeteleşmenin artık üstü örtülemez bir hâle geldiğini ifşa eden örneklerden bir yenisidir sadece. Çeteleşme, yağma, talan arşa çıkmış, mızrak çuvala sığmaz hale gelmiştir.

Birçok işçi, bu tablonun liyakatsizlikten, kadrolaşmadan,

yargı ve diğer organların siyasal baskı altında alınmasından, “demokrasinin” yok edilmesinden, şeffaflığın esamesinin bile okunmamasından ... Tek adam rejiminin alamet-i farikası olan benzer nedenlerden kaynaklandığını düşünebilir. Ancak bu, sadece buzdağının yüzeyde görünen kısmıdır. Gerçek sebepler ise çok daha derindedir.

Bugün yaşanan tablonun esas nedeni, kuruluşundan bu yana sınıfsal eşitsizlik, sömürü ve baskıya dayanan, halkların inkârı ve hakların gaspına dayalı bir cumhuriyetin artık bir sınıra dayanmış olmasıdır. Çürüten ve her tarafından kirli pislikler yayılan, sadece AKP’nin tek adam rejimi değil, bu rejimin içinde boy vermesine yol açan kapitalist düzenin ta kendisidir.

Çürüten düzenle birlikte çürümemenin yolu, bu düzene karşı örgütlenmekten, onu yıkmak için mücadele etmekten geçmektedir.

Her ortaya çıkan yeni örnek yeniden doğrulamaktadır ki, çürüten düzenden, çeteleşen devletten ortaya saçılan pislikleri ancak bir devrim temizleyebilir.

Bugün yaşanan tablonun esas nedeni, kuruluşundan bu yana sınıfsal eşitsizlik, sömürü ve baskıya dayanan, halkların inkârı ve hakların gaspına dayalı bir cumhuriyetin artık bir sınıra dayanmış olmasıdır. Çürüten ve her tarafından kirli pislikler yayılan, sadece AKP’nin tek adam rejimi değil, bu rejimin içinde boy vermesine yol açan kapitalist düzenin ta kendisidir.

Nobel barış ödülü adayı savaş taciri

Dünyanın dört bir yanından devlet başkanları, Donald Trump'ı Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterme yarışına girmiş durumda. Emperyalizmle iş birliği içinde olan ülkelerden gelen bu talepler, tam da emperyalist hegemonya çekişmelerinin tırmandığı, ABD'nin saldırgan politikalarına hız verdiği bir dönemde geliyor.

Peki, kimler layık görüyor bu ödülü Trump'a? Örneğin, yıllardır Filistin halkına soykırım uygulayan Netanyahu başı çekiyor. Üstelik gerekçe de hayli "manidar": Gazze'de barışı sağlaması için gösterdiği çabalar ve İran'la ateşkese olan katkıları!

Kamboçya Başbakanı, Tayland ile yaşanan, Pakistan ise Hindistan ile yaşanan sınır çatışmalarının sona ermesinde oynadığı "rol" nedeniyle Trump'ı Nobel'e aday gösteriyor.

İyi de insanın aklına bir soru geliyor: Tam da bu gerilim ve çatışmaların yaşandığı coğrafyalarda ABD ve onun başını çektiği Batı emperyalizmi nerede duruyor? Bu krizlerden nasıl, ne şekilde faydalaniyor?

Geçtiğimiz günlerde Azerbaycan Cumhurbaşkanı İlham Aliyev, Azerbaycan ve Ermenistan arasında arabuluculuk yaptığı için Trump'ı Nobel'e aday göstereceklerini açıkladı. Bu arada, "barışa olan üstün katkısı"nın ödülü olmalı ki, ABD Azerbaycan'la Nahçıvan arasında açılacak yeni enerji koridoruna çöktüverdi.

Mısır-Etiyopya, Ruanda-Demokratik Kongo Cumhuriyeti ve Sırbistan-Kosova gibi örnekleri verenler de var Trump'ın adaylığı için. Yani emperyalizmin savaş ve acı taşıdığı neresi varsa, oralardan yükseliyor aynı ses: "Trump Barış Elçisi!"

ABD emperyalizmi, tüm dünyayı kendi sefil çıkarları için kan gölüne çevirip ülkeler ve halklar arasındaki çatışmaları körüklerken, ihtiyaçlarına uygun anlaşmalar, ateşkesler, müzakereler de sahneye koyuyor. Bu adımlar, barışı sağlamak için değil; emperyalist savaş ve saldırganlığı daha etkin, daha sonuç alıcı bir şekilde yürütmek için atılıyor.

Zira emperyalist-kapitalist düzen, savaşların sona erdiği bir dünyayı değil; savaş tehditleriyle sağlanan sözde barışların dünyasını hedefler. Savaşlar gibi sahte barışların amacı da halkları emperyalizme daha fazla bağımlı hale getirmektir.

Zamanında Barack Obama'ya bile verilen bu ödülün Trump'a verilmesinde elbette bir sakınca yok. Aksine bu, emperyalist iki yüzlülüğün bir başka göstergesi olmaktan öteye gitmeyecektir.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0062 *
Fiyatı: 10 ₺ * 16-31 Ağustos 2025 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Kapitalizmin "yerli ve milli"si de işçiye düşman!

"Yerli ve milli" olmasıyla övünülen TOGG'un fabrikasında yıllık izinde olan 200 işçi işten çıkarıldı. İzin dönüşü bunu öğrenen işçiler, eşyalarını almak için bile fabrikaya sokulmadı. Polis, fabrikanın kapısına barikat kurdu. Fabrikanın inşaat sürecinde de işçilerin

ücretleri ödenmemişti. Daha inşa edilirken işçi düşmanlığıyla kurulan fabrikada, ilk fırsatta kuralı bir şekilde işçiler kapı önüne kondu.

"Yerli ve milli" sömürünün hüküm sürdüğü TOGG'a, kurulduğu ilk

günden itibaren devlet desteği ve teşviki sağlanıyor. İçerideki çalışma koşulları her geçen gün daha da kötüleşirken, işten çıkarmaların artması bekleniyor. Böylece iktidarın böbürlene böbürlene anlattığı Türkiye Yüzyılı'nın bir örneği daha, gerçek yüzüyle gün yüzüne çıkıyor.

Bu "yerli ve milli" proje, işçileri kapıya polis dikerek, eşyalarını almasına izin vermeden ve telefonla arayarak aniden işten çıkarmayı reva görüyor. Oysa kuruluştaki birçok işçi, kendi işlerini bırakıp yeni kurulan fabrikada işe başlamıştı. Bunda başlangıçta sunulan cazip çalışma koşulları kadar, "Yerli ve milli" propagandasının karşılık bulması

da rol oynamıştı. Tıpkı diğer milli projeler gibi, TOGG'un yaldızlarının dökülmesi çok kısa sürdü.

"Yerli ve milli" propagandası, işçilerin emeklerinin yanı sıra, milli duygularının da sömürülmesini sağlıyor ve işçi düşmanlığına sessiz kalınmasını teşvik ediyor.

Oysaki kapitalistin, sömürücünün yerlisi veya millisi olmaz. Sermaye, dünyanın her yerinde emek düşmanıdır; özel mülkiyete ve sömürüye dayalı kapitalist sistemde ülke sınırları, sadece görünürde hâkim olunan coğrafyayı ve pazarı ifade eder. Bizlere ne yalan söylerlerse söylesinler, onların vatani ile bizim vatanımız aynı değildir.

Servet bir yanda, sefalet bir yanda...

Ülkenin gazetelerinde “milli gelir artışı” manşetleri var. Cumhurbaşkanı Erdoğan, milli gelirin 1 trilyon doları aştığını ilan ediyor. Sarayın penceresinden bakınca, ülke büyüyor; halk safahat içinde yaşıyor. Ama bizim soframızda ekmek küçülüyor, cüzdanlarımızdaki boşluk büyüyor.

Koç Holding, yılın ilk 6 ayında 1,2 trilyon TL hasılat elde ettiğini açıkladı. Peki, bunun karşılığında ödediği kurumlar vergisi ne kadar? Sadece 15,3 milyar TL. Ödenen kurumlar vergisinin gelire oranı sadece yüzde 1,3 tekabül ediyor. Yani devasa kârların yanında, kamuya bıraktığı pay bir damla bile değil.

Oysa biz işçilere reva görülen sefalet ücretlerinden çok büyük oranlarda vergiler kesiliyor. Aldığımız ücretler daha 3. ayı görmeden vergi soygunuyla kuşa çevriliyor.

Yani Koç ve benzeri dev holdingler her geçen gün zenginliklerine zenginlik katarken, milyonlarca emekçi vergi, kira, gıda ve fatura yükü altında eziliyor.

Bu tabloda asıl önemli olan, büyümenin olup olmadığı değil, bu büyümeden işçilerin payına ne düştüğüdür.

Bizim payımıza düşen “sabır” nasihatleri, düşük ücretler ve sürekli artan yaşam maliyetleridir.

Yaşanılan, kimi için 6 ayda 1,2 trilyonluk kazanç; kimi için ise ayın ortasını getirememeye telaşıdır.

İşte “büyüyen Türkiye”nin gerçeği: Bir yanda saray sofraları, holding kârları; diğer yanda mutfağında tencere kaynamayan milyonlar. Bu uçurum kapatılmadıkça, milli gelir rakamları yalnızca servet sahiplerinin lüks yaşamına hizmet edecek. Bizim ekmeğimiz küçülürken onların kasaları doluyorsa, bu büyüme değil; bu, açıkça emekçiden çalınan gelecektir.

O yüzden biz, hakkımız olanı almak için yan yana durmak zorundayız. Bu ülkenin üreten elleri olarak, alın terimizin karşılığını talep etmedikçe bu düzen değişmeyecek. Onların saltanatı bizim sessizliğimizle sürüyor; biz sustukça onlar büyüyor. Artık sesimizi birleştirme, hakkımız olanı söke söke alma zamanı...

Direnmekten başka yol yok!

Saray rejiminin Orta Vadeli Program ile dayattığı ekonomik ve sosyal yıkımın faturası ağırlaşıyor. Çalışma ve yaşam koşulları milyonlarca işçi, emekçi ve emekli için artık katlanılmaz boyutlarda. Saray erkânı bir yandan ekonomi programının “kararlılıkla” uygulanacağı mesajı veriyor, diğer yandan yoksulluk ve sefalet içinde bulunan milyonlara sabır telkin ediyor. İçi boş söylemlerle bilinçleri bulandırmaya, ortada olan yıkımı perdelemeye çalışıyor. Bu ağır tabloya karşı mücadele etmek isteyen işçi ve emekçileri ise baskı ve yasaklarla engellemeye çalışıyor. Mızrağın çuvala sığmadığını gördükçe, manipülasyona dayalı söylemlerin dozu artıyor.

Geçtiğimiz günlerde katıldığı bir etkinlikte konuşan Erdoğan, yoksulluk ve sefaleti derinden yaşayan işçi ve emekçilere yeni ekonomi “müjdeleri” verdi. Anlattıklarına göre “artık ekonomide farklı bir lige” çıkmıştık. “Milli gelirimiz ilk kez 1 trilyon doları” aşmış, “1 trilyon 371 milyar dolara” ulaşmıştı. “Kişi başına düşen gelir 15 bin 971 dolar” olmuştu. “Dış ticarete rekor” kırılmıştı. Mart ayında aylık 2 milyar 64 milyon dolar olan mal ihracatı, temmuz ayında 25 milyar dolarla “Cumhuriyet tarihinin en yüksek seviyesine” ulaşmıştı.

Evet, verilen “müjdeler” bunlardı. Ancak bu söylenenler doğruysa, ihracat “Cumhuriyet tarihinin en yüksek seviyesine” ulaştıysa, bu işçilerin daha uzun, daha ağır koşullarda çalıştırıldığı, daha fazla sömürüldüğü anlamına gelir.

Gururla sunulan bu ekonomik tablodan “işçi ve emekçilerin payına ne düştü?” diye sormak bile bu gerçeği görmek için yeterli. Birleşik Metal-İş’in Temmuz 2025 verilerine göre açlık sınırı 25 bin 952 TL, yoksulluk sınırı ise 89 bin 768 TL. Buna karşılık asgari ücret yalnızca 22 bin 104 TL. Çalışanların yarısına yakını asgari ücret düzeyinde, neredeyse tamamı ise yoksulluk sınırının altında bir gelirle yaşamaya çalışıyor.

Erdoğan’ın “ekonomide bir üst lige çıkma” müjdesi verdiği günlerde, DİSK-AR tarafından yapılan

açıklama aynı tabloyu başka bir açıdan gözler önüne seriyor. Yapılan araştırmaya göre 17 milyon ücretli çalışanın, yılın ilk yedi ayında artan enflasyon ve vergi yükü nedeniyle yaşadığı toplam kayıp 972 milyar TL. Bunun 526 milyar lirası enflasyon, 446 milyar lirası ise vergi soygununun sonucu. Araştırma açıkça şunu söylüyor: İşçilerin aldığı ücretler yerinde saymıyor, alım gücü her geçen gün eriyor. Sadece yedi ayda, asgari ücretin alım gücü 4 bin 128 TL azalmış durumda. Yani “bir üst lige çıkan” ekonominin kaymağını sermaye yiyor, işçiye ise ağır, kölece çalışma koşullarında yok pahasına çalışmak düşüyor.

Örneğin işçileri Koç Holding’den daha çok vergi veriyor. Saray iktidarının övgü dolu ekonomi güzellmeleri, milyonlarca işçi ve emekçinin emeği, alın teri karşılığında; bir avuç asalak sermayedarın artan kâr oranlarının, üretim ve ihracat rekorlarının verilerine dayanıyor.

Erdoğan kısaca diyor ki: Zengin çok daha zengin, geri kalanlarsa sefaletin dipsiz kuyusunda!

İşçi sınıfı ve emekçilerin direnmekten başka bir yolu yok!

Ekonomik/sosyal yıkıma, insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarına karşı işçi sınıfının birleşik, kitlesel mücadelesi tek çıkış yolu. Bundan önce olduğu gibi, bundan sonra da ne kazanılacaksa, işçi ve emekçiler bir parça rahat nefes alacaksa bu ancak verilecek mücadele ile olanaklı. Uçan ekonomi” güzellmeleri ile milyonların çalışma ve yaşam koşulları arasında bulunan açığı ortada...

Kamu işçileri direnmezse, memurlar sefaletle karşı çıkmazsa, yaklaşan MESS TİS sürecinde metal işçileri haklarını koparıp alacak bir hazırlık ve mücadele içine girmezse, yıkımın derinleşeceği açık.

İşçi ve emekçiler; hakları ve geleceği için, krizin ağır faturasına karşı fabrika fabrika birleşmeli, havza havza mücadelesini güçlendirmeli, artık işi arsızlığa vardırın bu baskı ve zorbalık düzenine karşı topyekûn direnişe geçmelidir.

Grev bitti, mücadele sürecek!

“ODTÜ işçilerinin grevi sona erse de mücadele devam etmektedir. Bu kısa süreli grev deneyiminden yola çıkan öncü işçiler, hızla kendi örgütlüklerini kurmalı ve grev sürecinin ders ve deneyimleriyle önümüzdeki mücadelelere daha güçlü bir şekilde bugünden hazırlanmalıdır.”

Kamu Çerçeve Protokolü imzalanmasına rağmen greve giden ODTÜ işçileri sermayenin sefalet ücreti dayatmasına hem iktidarın grev yasaklarına hem de Türk-İş bürokrasisinin ihanetine karşı anlamlı bir çıkış yaptılar.

Grev 6 gün sürdü. Grev boyunca, birçok grev ve direnişte görülen sorunların burada da yaşandığı gözlemlendi. İşçi iradesinin zayıflığı, inisiyatifin tamamen sendika yönetiminde olması, işçilerin bilgilendirilmemesi, dahası rektörlükle yapılan görüşmelerde açık ve net taleplerin bile dillendirilmemesi gibi sorunlar, bu anlamlı çıkışın sınırlarını baştan gösteriyordu.

Grev, ilk günden itibaren sendikal bürokrasinin denetim ve kontrolündeydi ve bu durum son güne kadar sürdü. Son gün (6. gün) sendikal bürokrasinin ‘grev

oylaması’ piyesine sahne oldu. Açık bir şekilde işçileri bölmeyi, birbiriyle karşı karşıya getirmeyi ve grevi sona erdirmeyi amaçlayan grev oylamasında, çok az bir farkla greve hayır çıktı. O ana kadar sendikal bürokrasinin oyalayıcı tutumuna sabır gösteren işçiler, gerçekleşen orta oyununa tepki göstererek oy pusulalarını ve sonuç pusulası tutanağını yırttılar. Sandığı parçaladılar. Ardından sendika yönetimini istifaya çağıran sloganlar atıldılar.

Alana açıklama yapmaya gelen şube başkanı Mustafa Özgen, elle tutulur hiçbir şey söyleyemedi ve bu tür durumlarda bürokratların birden hatırladığı ‘işçi demokrasisi’ bahanesinin arkasına sığınıp sorumluluktan sıyrılmaya çalıştı.

Bu 6 günlük grevin en önemli derslerinden biri, grev ve direnişlerdeki işçi inisiyatifinin

hayati önemi üzerinedir. Grev ve direnişlerde işçi inisiyatifinin gelişmesi, işçilerin tabandan örgütlenmesi ve mücadeleciler bir tutum etrafında birleşmesiyle mümkündür. Eğer bu sağlanamazsa, göstermelik örgütlenme ve mekanizmalar işçilerin inisiyatifinin açığa çıkmasına değil, onların sendikal bürokrasinin oyun ve yönlendirmeleriyle sermayeye boyun eğmelerine yol açar. ODTÜ

işçilerinin grevi sona erse de mücadele devam etmektedir. Bu kısa süreli grev deneyiminden yola çıkan öncü işçiler, hızla kendi örgütlüklerini kurmalı ve grev sürecinin ders ve deneyimleriyle önümüzdeki mücadelelere daha güçlü bir şekilde bugünden hazırlanmalıdır.

İnsanca çalışma ve yaşam için mücadeleye, örgütlenmeye!

Dinlenme hakkımız için mücadeleye!

Son günlerde sosyal medyada, market işçilerinin çalışma koşullarını gözler önüne seren videolar dolaşüyor. Yorgunluktan ayakta duramayan, bayılan, paletlerin veya çöp torbalarının altında kalan işçilerin görüntüleri, vahşi sömürü düzeninin yalnızca küçük bir kısmını yansıtıyor.

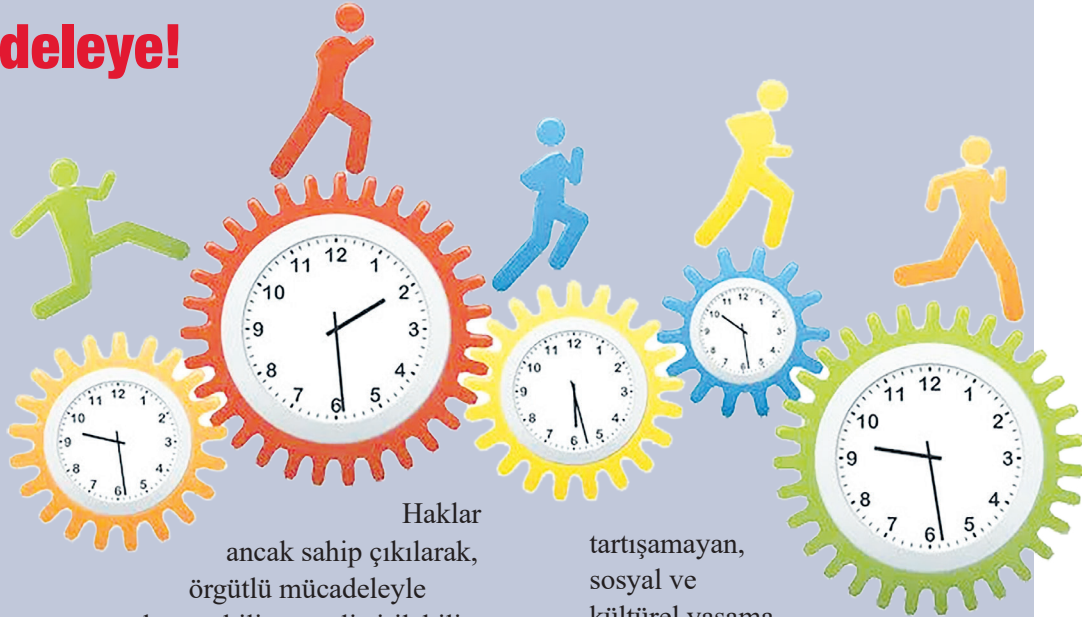
Uzayan çalışma saatleri ve yoğun tempo, meslek hastalıklarını, iş kazalarını ve cinayetlerini kaçınılmaz kılıyor. Kapitalistler daha fazla kâr için işçilerin ücretlerini düşürüyor, çalışma sürelerini uzatıyor.

Bugün birçok iş kolunda yasal sınırların çok ötesinde, günlük 13-14 saate varan mesailer yaygınlaşmış durumda. Hafta tatili, yıllık izin, doğum ve emzirme izinleri gibi en temel haklar sistematik şekilde gasp ediliyor. Çoğu işyerinde dinlenme alanları ve süreleri yok sayılıyor. Oysa 4857 sayılı İş Kanunu’na göre;

4 saatten kısa işlerde 15 dakika, 4-7,5 saat arası işlerde 30 dakika, 7,5 saatten uzun işlerde bir saat ara dinlenmesi zorunludur.

Ama birçok işyerinde bu süreler keyfi olarak kısaltılıyor. Üstelik işçilerin dinlenebileceği sağlıklı alanlar da çoğu zaman bulunmuyor. Sıcak yaz günlerinde güneşin altında, kışın ise kaldırım veya duvar kenarında geçirilen molalar “dinlenme” değil, zorunlu bekleyiş oluyor. Özellikle market, kafe-restoran ve sağlık gibi sektörlerde işçiler molaya bile çıkamadan çalışmaya zorlanıyor.

Dinlenme hakkı, uluslararası sözleşmelerle ve Anayasa ile güvence altına alınmış olmasına rağmen sistematik biçimde ihlal ediliyor. Ancak hiçbir hak, sadece yazılı olduğu için var olmaz.

Haklar ancak sahip çıkılarak, örgütlü mücadeleyle korunabilir ve geliştirilebilir.

Ayrıca dinlenme hakkı yalnızca çalışma saatleriyle sınırlı da değildir. Dinlenmek bir insan hakkıdır. Zihinsel ve bedensel olarak yenilenmek, üretken kalmanın ön koşuludur.

Ağır ve uzun çalışma koşulları sadece bedensel değil, zihinsel ve kültürel bir yıkımı da beraberinde getirir. Kitap okumaya vakti olmayan, düşüneyen,

tartışamayan, sosyal ve kültürel yaşama katılamayan bir işçi, yalnızca emeğiyle değil zihniyle de sistem tarafından kuşatılmış olur. Bu durum işçi sınıfını kültürel çöküşe ve moral tükenişe sürükler.

Bu nedenle çalışma koşulları için verilen mücadele, yalnızca ücret ya da saat mücadelesi değil, aynı zamanda yaşam hakkı mücadelesidir. Dinlenme hakkı da bu mücadelenin en temel ayaklarından biridir.

Kışkırtmalardan kim çıkar sağlıyor?

Hatay'ın Samandağ ilçesinde sahilde yaşanan bıçaklı kavga ve bir kişinin yaşamını yitirmesi sonrasında sosyal medya üzerinden gerilim gittikçe yükselmişti. Deprem bölgesine çalışmaya gelen inşaat işçileri ve bölge halkı arasında ortaya çıkan bu gerilim ırkçı-şoven kışkırtmalar ile birlikte tehlikeli bir hâl aldı.

Mesele hızla bir kampanyaya çevrildi ve her sorunun üstünün örtülmesinde kullanılan Kürt sorununa bağlandı. Oysa Hatay halkı acıların en büyüğü yaşamasına rağmen devlet tarafından ortada bırakılmış, kâr ve paranın kokusu dışında başka bir dürtü ile hareket etmeyen büyük inşaat tekelleri deprem bölgelerini şantiye alanlarına çevirmişti. Depremin yaralarını sarmaktan uzak olan bu açgözlü yeniden inşa politikaları hem bölgeye çalışmaya gelen emekçileri hem de Samandağ halkını büyüyen sorunlar ile baş başa bıraktı. Hatay halkı asbest tozları, moloz kamyonları, kuralsız ve yasa dışı inşa projeleri ile boğuşuyor. Özellikle iş makineleri ve kamyonların yol açtığı ölümlü ve yaralanmalı “kazalar” bitmek tükenmek bilmiyor. Halkın gündelik yaşamını oldukça etkileyen bu projelerde çalışan işçiler ise uzun çalışma süreleri ve denetimsizliğin açığa çıkardığı iş “kazaları” ve

verilmeyen, kesilen ücretlerle karşı karşıya.

On yıllardır Türkiye kapitalizmi ırkçılık-şovenizm zehrini Kürt düşmanlığı üzerinden yayıyor. Biriken öfke ve tepkinin kendine yönelmesini engellemek için, işçi sınıfını parçalamak amacıyla kışkırtmalara, saldırılara perde aralamak istiyor. Samandağ'da bir kişinin yaşamını yitirdiği vahim olay kullanılarak Samandağ halkı ve Kürt emekçilerinin karşı karşıya getirilmesi, Şubat 2023 depreminden bu yana işlenen tüm suçların kapatılmaya çalışılması, gerçeklerin üstünün örtülmesi gayesidir. Provokasyonlar ve etnik düşmanlık ile beslenen düzen içi odaklar ise bu süreci kendi ırkçı politikalarının ürünü yapmak amacı ile derinleştirmeye çalışıyor.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Münferit bir olayın şovenist yaklaşımların parçası haline gelmesine izin verilmemelidir. Sorunların ortak kaynağı din, dil, ırk ayırmadan ölüm ve sömürüyü bu toprakların emekçilerine ve halklarına dayatan kapitalizmdir. Ortak sorunlara karşı çözüm ortak mücadeledir. İşçilerin birliği, hakların kardeşliği çerçevesinde karşı karşıya değil, yan yana olduğumuz hatırlanmalıdır.

Emperyalizm, Ortadoğu, barış ve Kürt sorunu

Bugün dünyada yaşanan hiçbir gelişme, emperyalizm denilen sistemin kendi iç çelişkilerinden, emperyalist devletlerin pazar, hammadde ve nüfuz mücadelesinden bağımsız ele alınamaz. Emperyalist güçler arasında derinleşen çelişkiler, yaşanan mücadele ve çatışmaların temelini oluşturuyor.

Bu çatışma ve mücadelelerin en yoğun sürdüğü bölgelerin başında Ortadoğu geliyor. ABD, İsrail'le birlikte bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirmeye çalışıyor. Yaşanan gelişmeler, bu doğrultuda epey mesafe kat edildiğini gösteriyor. Suriye rejimi yıkıldı. ABD'ye karşı direnen Hizbullah ağır darbeler aldı ve artık onun da “silahsızlandırılması” konuşuluyor. ABD ve İsrail'in Gazze'ye dönük planları arasında bölgenin Filistinlilerden tamamen “temizlenmesi” bile bulunuyor. İran'a yönelik kuşatma politikası ise artık doğrudan saldırganlığa evriliyor.

ABD, Ortadoğu'daki çelişki ve çatışmaları yöneterek, bölgedeki tüm güçleri kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmeyi hedefliyor. Bu ilişkiye direnen güçleri ise tasfiye etmeye ya da etkisizleştirmeye çalışıyor. Dünya üzerindeki hegemonyasını yeniden tesis etmeyi amaçlayan bu yaklaşım, bölgedeki tüm devlet ve örgütleri yeni pozisyonlar almaya zorluyor.

Kürt sorununa dönük olduğu iddia edilen son gelişmeler de işte böyle bir ortamda gündeme geliyor. Kürt sorunu, Kürt halkının temel ulusal haklarının inkâr edilmesi ve bu inkâr karşı gelişen mücadelenin bastırılması ekseninde şekillenmiş tarihsel bir sorundur. Türkiye Cumhuriyeti, kuruluşundan bu yana bu inkâr ve imha politikasını değişmez bir devlet politikası hâlinde sürdürmüştür. Bugün tasfiye edilmesi gündemde olan PKK, bu politikaların bir sonucu olarak doğmuş ve buna karşı mücadele içinde Kürt halkı içerisinde önemli bir temsiliyet kazanmıştır.

Bugün gündemde olan “yeni süreç” ise, bu politikalarda köklü bir değişimden değil, AKP-MHP iktidarının Ortadoğu'daki yeni güç dengelerinden kaynaklanan fırsatları değerlendirme ve risklere

karşı önlem alma ihtiyacından doğmaktadır. Sürece “terörsüz Türkiye” adı verilmesi, sıkça Türk-Kürt-Arap ittifakı vurgusunun yapılması, Osmanlı dönemine atıflarda bulunulması ve “büyük ve güçlü Türkiye” söylemleri eşliğinde Ortadoğu'daki fırsatlardan söz edilmesi bu yaklaşımın göstergesidir.

Bu süreç sermaye sınıfının da tam desteğine ile yürütülmektedir. Büyümek ve güçlenmek isteyen sermaye sınıfı, bu hedefe emperyalist merkezlerin Ortadoğu politikalarına uyum sağlayarak ulaşabileceğini düşünmektedir. Bunun ne mânâya geldiği görmek isteyenlerin, emperyalizmin cihatçı çetelere teslim edilen Suriye'yi yağlamak için Türk şirketlerinin nasıl sıraya dizildiğine bakmaları yeterlidir.

Dolayısıyla sermaye iktidarının iç politikada destek sağlamak ve Ortadoğu'ya yönelik emperyalist planlar içinde daha güçlü yer tutmak için gündeme getirilen süreçten işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı için anlamlı sonuçlar ummak ölüden gözyaşı beklemekten farksızdır.

Bugün Türkiye toplumunun bir kesimi, bu sürecin Kürt sorunu başta olmak üzere ülkenin temel sorunlarının çözümüne katkı sunacağını düşünmektedir. Diğer bir kesim ise, Kürt halkının haklarının tanınmasının “bölünmeye” yol açacağı korkusunu yaymakta ve sürece karşı çıkmaktadır.

Her iki yaklaşım da sorundur. Kürt sorununun bugüne kadar çözülememiş olmasında ve emperyalist güçler ile onların işbirlikçisi sermaye sınıfı için kullanışlı bir araca dönüşmesinde bu iki yaklaşımın da doğrudan sorumluluğu vardır.

İşçi sınıfı ve emekçiler bu iki tutumdan birine yedeklenmemelidir. Kürt sorunu ancak tam hak eşitliğine dayalı olarak ve gönüllü birlik temelinde çözülebilir. Böyle bir çözümün adresi ise ne emperyalizmin çözüm masaları ne de düzen meclisinin komisyonlarıdır. Çözüm için yapılması gereken, “işçilerin birliği halkların kardeşliği” bakışıyla hareket etmek, sorunun esas kaynağı olan sermaye iktidarı ve onun efendisi emperyalist güçlere karşı mücadeleyi büyüttür.

Omsa Metal'de işçi düşmanlığı ve direniş...

Kocaeli Dilovası'nda bulunan Omsa Metal'de işçilerin tamamı Birleşik Metal Gebze 1 No'lu Şube'de örgütlenerek sendikalaştılar. Ancak sermayenin işçi ve sendika düşmanlığı ile karşılaştılar.

Şubat ayında yetki belgesinin gelmesi ile Omsa yönetimi bir işçiyi işten çıkardı. İşçiler, üretimi durdurarak 3 saatin sonunda atılan arkadaşlarını işe geri aldırıldılar ve güçlerini gösterdiler. Ancak fabrika yönetiminin sendika düşmanlığı yetki itirazı, işçilere baskılar, mobbing ve tutanaklarla devam etti.

İşçilerin kararlılığıyla sendikayla masaya oturmak zorunda kalan fabrika yönetimi geçtiğimiz ay bir işçiyi daha işten çıkarttı. İşçilerin cevabı "Arkadaşım yoksa, üretim

de yok!" oldu. Sermayenin işçi ve sendika düşmanlığı fabrikadaki bütün işçilerin işten atılmasına vardı. İşten atılan 57 işçi fabrika önünde direnişlerini sürdürüyor.

Arabulucu sürecinde de işçilerin haklarını yok sayan İsveç sermayeli Omsa Metal, işçi alımlarıyla üretimi devam ettirme çabasında. Şimdiye kadar üretimden gelen gücüyle ve birliğiyle kazanan işçiler bundan sonra da bu gücü göstermelidir. İşçileri kapı önüne koymaktan çekinmeyenlere karşı her türlü eylem haktır. İşçi ve sendika düşmanlığı ile hak-hukuk tanımayanlara karşı eylemlerimiz meşrudur. Direnişi yaymak, rahatından üretim ve satış yapmasına engel olmak kazanıma giden yolda önemlidir.

İşçiler zam talebiyle iş bıraktı

İzmir'de Norm Holding, Özkanlar Demirçelik, Bakioğlu Holding işçileri Temmuz'da zam talebiyle iş bıraktı.

Norm Holding'in İzmir ve Salihli'de bulunan fabrikalarında binlerce işçi zam talebiyle makinaları kapattı. Ege İşçi Birliği sayfası üzerinden koordine olan işçiler vardiya vardiya iş bıraktı. Eylemin ardından yönetim yüzde 10 zam yapmak zorunda kaldı. İşçilerin sendikalaşma mücadelesi

tehditlere, baskılara, işten atma saldırısına rağmen sürüyor.

İzmir Aliğa'da bulunan Özkanlar Demirçelik fabrikasının hadde-3 bölümünde işçiler yüzde 25 zam talebiyle iş bıraktı.

Çiğli AOSB'de bulunan Bakioğlu Holding'e bağlı fabrikalarda binlerce işçi zam talebini Ege İşçi Birliği sayfası üzerinden duyurdu. Günler süren tepkilerin ardından Bakioğlu yönetimi yüzde 32 zam ve yan haklarda iyileştirme yapmak zorunda kaldı.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Sefalet ücreti dayatmasına karşı Petrol-İş üyesi Toros Tarım, TPI, Temel Conta, Gübretaş işçilerinin grevleri sürüyor.

● Sendikalaştıkları için işten atılan Queen Tarım, Digel Tekstil, Eker Süt işçilerinin direnişe devam ediyor.

● HepsijET işçileri 3 haftayı aşkındır gasp edilen haklarını almak için direniyor.

● Van Büyükşehir Belediyesi'ne atanan kayyım tarafından 29 Temmuz'da işten çıkarılan 223 işçi direnişi ve oturma eylemlerini sürdürüyor.

● Dersim'de Peri Tekstil'de haksız yere işten atılan BİRTEK-SEN üyesi işçilerin işe geri dönüş için verdiği mücadele üç, fabrika önü direniş bir haftayı geride bıraktı.

● Samsun'da SAMPA Otomotiv'de çalışan işçiler, beş aydır maaşlarını alamadıkları ve mobbinge uğradıklarını belirterek 2 Ağustos günü iş bırakırken, işten çıkarmalara, ücretlerin ödenmemesine ve mobbing uygulamalarına karşı 9 Ağustos günü eylem yaptı.

● Çoruh Elektrik Dağıtım A.Ş.'de işten atılan 41 işçi 2 Ağustos günü Rize'de şirketin önünde açıklama yaptı.

● Sakarya Hendek'te bulunan SAG Hidrolik'te Birleşik Metal-İş üyesi bir işçinin sendikal faaliyet nedeniyle işten çıkarılmasının ardından 12 Ağustos günü fabrika önünde direniş başladı.

● Karabağlar Belediyesi işçileri 11 Ağustos günü geriye dönük alacakları için Belediye önünde eylem yaptı.

Toplu görüşme oyununu bozmak için mücadeleye!

Çalışma Bakanı Vedat Işıkhân, kamu emekçilerinin toplu sözleşme sürecinde AKP iktidarının teklifini açıkladı. Kamu emekçilerine 2026 yılının ilk 6 ayı için yüzde 10, ikinci 6 ayı için ise yüzde 6; 2027'nin ilk 6 ayı için yüzde 4, ikinci 6 ayı için yine yüzde 4'lük sefalet artışı önerisinde bulundu. Bu teklif, yaklaşık 4 milyon kamu emekçisi ile 2,5 milyon memur emeklisini sefaletle mahkûm etme teklifidir.

Memur-Sen iktidara göstermelik tepkiler verip bu sefalet teklifine karşı dişe dokunur hiçbir şey söylemezken, hormonlu büyümesini borçlu olduğu AKP iktidarını üzmemek için tüm hünerini sergiliyor. Öte yandan da tüm kamu emekçilerinden aidat alabilmesini sağlayacak bir teklifi utanmadan iktidara sunuyor.

Memur-Sen ve AKP ne kadar uzlaşamayacak gibi görünseler de ikisinin de güvendiği bir sigorta var: Sözleşme uyuşmazlığa giderse, süreci Kamu Görevlileri Hakem Kurulu karara bağlayacak. AKP iktidarının güdümündeki kurulun 11 üyesi vardır. 4 üye sendikalardan, 6 üye ise doğrudan Cumhurbaşkanı tarafından atanır. Bu Hakem Kurulu'ndan kamu emekçileri lehine bir karar çıkmayacağını herkes biliyor.

Memur-Sen, 2026 yılı için memur maaşlarına yüzde 88, 2027 yılı için ise yüzde 46 zam talep etmiş! Masada yetkili sendika olarak bulunan bir diğer konfederasyon Kamu-Sen de 2026 yılı için ortalama yüzde 88, 2027 yılı için ise yüzde 45,2 zam talep etmişti. AKP iktidarının yanıtı ise 2026 yılı için ortalama yüzde 16, 2027 yılı için ortalama yüzde 8 oldu.

Kamu sendikalarının ücret artışı talepleriyle AKP iktidarının ücret artışı önerisi arasında uçurum var.

Buna karşı AKP'nin arka bahçesi Memur-Sen ve Kamu-Sen ne yapacak? Göstermelik bir iki açıklamadan başka hiçbir şey! Toplu sözleşmeyi Hakem Kurulu'na götürecekler, Oradan da AKP iktidarının istediği karar çıkacak. Memur-Sen de AKP iktidarını değil, Hakem Kurulu'nu hedef gösterecek, Böylece hem AKP iktidarı hem de Memur-Sen, sefalet zammının sorumluluğundan kurtulmuş olacak.

Bir milyondan fazla üyesi bulunan bir konfederasyon yüzde 88 teklifinde ciddi olsa, derhal diğer sendikalarla birlikte bir eylem programı ortaya koyar, buna göre davranır. Ama bunu yapmayacağı açık.

Geriye KESK ve kamu emekçilerinin tabandan mücadelesi kalıyor.

KESK ne yazık ki uzun zamandır mücadelecisi bir hak alma çizgisini örgütleyemiyor. Sendikal rekabetin ürünü çekişmeler ve fiili-meşru mücadele çizgisinden uzaklaşma nedeniyle KESK süreçte etkin bir rol oynayamıyor.

Kamu emekçileri toplu görüşme oyununu bozmak istiyorsa, "Hak verilmez, alınır" inancıyla fiili ve meşru mücadeleyi yükseltmelidir. Sendikal birliği tabandan güçlendirmeli ve AKP iktidarının belirlediği sınırlara sığmayan bir toplu görüşme anlayışını dayatmalıdır. Sefalet dayatmasına karşı durmanın tek yolu, kamu emekçilerinin fiili, meşru ve militan mücadelesidir.

Doğamıza, toprağımıza, suyumuzla, geleceğimize sahip çıkıyoruz... Sömürge madenciliğe geçit yok!

Kırşehirin, memleketimin geleceği büyük tehdit altında... Temel geçim kaynağı tarım ve hayvancılık olan Kırşehir halkının geleceği karartılmak isteniyor. Tarım ve hayvancılığın bitirilmesi, doğasının mahvedilmesi için maden tekelleri mesai yapıyorlar.

Kırşehir direniyor! Kırşehir'in duyarlı temsilcileri haklılıklarını dile getirmek için ikinci kez Ankara'daydılar. Sömürge madenciliğe karşı savunmalarını yaptılar. Haklılıklarını ortaya koydular. Şirketler gücünü haklılıktan alan Kırşehir savunucuları karşısında ne diyeceklerini bilemediler. Bu nedenle Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı'nda, altın madeninin ÇED raporuna ilişkin yapılan 2. İnceleme ve Değerlendirme Komisyonu (İDK) toplantısında üç ay erteleme kararı verdi. Bu haklılıktan gelen kararlılıkla birlikte kitlesellik sağlanırsa, zafer Kırşehir halkının olacaktır.

Sadece Kırşehir'de değil, ülkenin dört bir yanında terk edilmiş yöntemlerle maden arama tehdidi büyüyor. Mesele çevrenin, doğanın aynı zamanda tarım ve hayvancılığın da mahvedilmesi olunca toplumsal kaygı da artıyor. Bu nedenle Kırşehir ve memleket sathında giderek artan sayıda emekçi, doğasına ve yaşam alanlarına sahip çıkıyor. Maden tekellerine karşı birleşiyor, örgütleniyor.

Asalak kapitalist maden tekelleri durmuyor. AKP iktidarı ise maden tekelleri için yol temizliği yapıyor. Bunun için maden yasa tasarısını meclis gündemine taşıdı ve haklı itirazlara rağmen yasalaştırdılar.

Yasada neler var? Yasayla doğal yaşam alanları maden tekellerinin emrine veriliyor. Tarım alanlarının maden faaliyetlerine açılmasının önündeki engeller temizleniyor.

Maden yasası ile maden tekelleri için büyük rantın kapısı ardına kadar açıldı. Maden tekelleri özelde zeytinliklerde, genelde tarım alanlarında ve koruma altındaki alanlarda madencilik yapabilecekler. Daha şimdiden zeytin ağaçlarını sökmeye başladılar. Yasa çıkmasına

rağmen, köylüye verdikleri zararlar için tek kuruş tazminat ödemediler. Maden patronu vekiller tasarının mecliste onaylanması için her şeyi yaptılar, her yolu mübah saydılar.

Yasa en fazla emekçi köylüyü vuruyor. Bu nedenle emekçi köylüler yasa teklifinin geri çekilmesini istediler. Teklife karşı direndiler. Aylardır başta Ankara olmak üzere ülkenin dört bir yanında eylemlerini sürdürüyorlar. Maden avcısı kapitalist tekellerin tarımsal üretimi mahvettiğini, "Zeytin, fındık, buğday, arpa, kısıacası tarım ve hayvancılık bir şehre ekmek verir, maden ise sadece zehir taşır" haykırışıyla dile getiriyorlar.

İşçi sınıfı maden yasasına karşı emekçi köylüyle dayanışma içinde oldu, bundan sonra daha fazla olacaktır. Dağları, dereleri, ovaları, su havzalarını, ormanları, tarım alanlarını ve meraları yok eden yasaya karşı mücadeleyi büyütecektir.

Aynı maden tekelleri işçileri sağlıkları ve güvenliklerini hiçe sayan koşullarda çalıştırıyorlar. Siyanürlü ortamda çalışan işçiler ölüyorlar. Tonlarca toprağın altında kalıyorlar. Bu kitlesel işçi katliamının unutulmayan örneği İliç'tir. Bu nedenle de işçi sınıfı maden yasasına karşı çıkacaktır, çıkmalıdır.

Emekçi köylüye ait olan milyonlarca metreküp suya el koyan maden tekelleri su kaynaklarını da kurutuyorlar. Su kaynaklarının kurutulması toplumsal bir sorundur. Bundan geniş toplumsal kesimler zarar görüyor. Bu nedenle emekçi köylülerin doğanın yıkımına karşı yükselttikleri sesi meydanlara taşımak işçi sınıfı ve emekçilerin ertelenemez görevidir.

İşçi sınıfı ve emeğin toplumsal kesimleri vahşi madenciliğe son verilmesi için mücadeleye öncülük etmelidir. Yaşam alanlarımıza uzanan bu saldırılara karşı durmak, emekçi köylüyle omuz omuza olmak her onurlu insanın ertelenemez görevidir.

Haydar Baran
Kırşehir Çevre Platformu Üyesi
DİSK Dev Yapı-İş
Kayseri Bölge Temsilcisi

Sendika ağalarının “çerçeve”lik iha

Aylar süren oyalamaların ardından, 600 binin üzerinde kamu işçisini ilgilendiren KÇP (Kamu Çerçeve Protokolü) 2 Ağustos’ta imzalandı. Kamu işçisinin beklentisi çok daha yüksek olmasına rağmen, günlük 1800 TL taban ücret ve birinci altı ay için yüzde 50 zam talebiyle sürece başlayan Türk-İş ve Hak-İş bürokratları; 1400 TL taban ücret ve birinci altı ay için yüzde 24’lük zam oranına imza attılar.

Dahası, ikinci, üçüncü ve dördüncü altı aylık dilimler için gerçekleşen değil, beklenen enflasyon oranını esas alan zam oranlarına imza attılar. Böylece sözleşmeyi satmakla kalmadılar, aynı zamanda iktidarın uyguladığı sefalet programına karşı işçi sınıfının direncini de bir kez daha kırmış oldular.

Kendi hazırladıkları taslakta talep ettikleri rakamların üçte birini bile alamayan sendika bürokratlarının attıkları imzalar, açık birer ihanet imzasıdır. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay ile Hak-İş Başkanı Mahmut Arslan’ın imza törenine katılmamalarının ise sembolik bir anlamı dahi yoktur. Bu olsa olsa yıllardır verdikleri hizmetlere rağmen gördükleri muamelenin yarattığı bir hayal kırıklığının dışı vurumu olabilir.

Sürecin başından sonuna kadar yaşananlar Türkiye’de sendikal hak ve özgürlüklerin esamesinin

okunmadığının, gerçek anlamda bir toplu sözleşme düzeninin bile bulunmadığının yeni bir kanıtı olmuştur.

Sendikalı ve toplu sözleşmeli bir çalışma yaşamı işçi sınıfı için emeğin korunması mücadelesinin en temel halkasıdır. Olması gerektiği şekilde işleyen bir toplu sözleşme düzeni sadece ekonomik ve sosyal hakları geliştirip güvence altına almaz. Aynı zamanda sermaye sınıfının sömürüyü yoğunlaştırmak için gündeme aldığı saldırı planları karşısında da bir kalkan işlevi görür.

Son KÇP örneğinden hareket edersek, bu planlardan biri ücret zamlarının gerçekleşen değil planlanan enflasyona göre yapılmasıdır. Bu on yıllardır IMF politikaları çerçevesinde ücretleri düşürme saldırısının en önemli halkalarından biridir. Bu adım sene başında asgari ücret belirlenirken bir oldu bittiyle atılmıştır. KÇP ile de kamu işçileri üzerinde de test edilmiş ve ciddiyetsiz bir dayatma eşliğinde sermaye sınıfı adına güvence altına alınmıştır. Dolayısıyla KÇP görüşmelerinin son üç-beş gününe sıkıştırılan ikinci altı aylık zam tartışması sadece beş puanlık bir fark tartışması değildir. Bundan sonra gündeme gelecek toplu sözleşmeleri ve sınıf ilişkilerini belirleyecek önemdedir.

Kamu işçilerinin öfke ve tepkisinin

yüksek olduğu bir dönemde gündeme gelen bu saldırı, kamu işçilerinin mücadelesini genelleştirmenin ve sınıfın birleşik mücadelesini güçlendirmenin de önemli bir imkanıydı. Ne var ki, sendika bürokratları saldırı planının kapsamının farkında olmalarına rağmen, bilinçli bir tutumla konuyu yalnızca “beş puanlık bir fark” tartışmasına indirgediler. Sonuçta, günlük 50 TL’lik seyyanen zamlarla görüntüyü kurtarmaya çalıştılar.

Bu dayatma aynı zamanda devletin sınıfsal kimliğinin de açık bir ilanı oldu. Kapitalist devlet sadece sermaye sınıfının toplam çıkarlarını koruyan bir aygıt değildir. Aynı zamanda o kapitalist düzenin en büyük “işvereni” olarak tam da ona uygun bir şekilde davrandı. 600 bin kamu işçisinin ve 6 milyonu aşkın memurun patronu olarak, tüm hesap kitabını “maliyet”leri düşürmek üzerinden yaptı, halen de öyle yapıyor. Ve bir sorumluluk olarak yerine getirmesi gereken kamu hizmetlerini piyasalaştırırken, işçi maliyetlerini de düşürerek kârını büyötmeye çalışıyor. Oysa daha sene başında asgari ücret zammına gelen eleştirilerin ardından AKP şefi Erdoğan “İşveren daha fazla vermek istiyorsa versin, onların önünü kesen yok. Biz tabanı belirliyoruz.” demişti. Belli ki 600 bin kamu işçisinin “işveren”i olarak onun önünü kesen bir şeyler vardı.

Gerçek bir toplu sözleşme düzeni ancak, işçi sınıfının sürece aktif olarak katıldığı, karar mekanizmalarını etkileyebilecek bir güce sahip olduğu koşullarda mümkündür.

Bu güç fiilen ortaya konulmadığı sürece, beklentiler ne kadar yüksek olursa olsun, sendikal bürokrasiye bir-iki eylem kararı aldırmanın ve bu kararları kısmen uygulatmanın ötesine geçilememektedir. Dahası, ileriye dönük bir mücadele programına bağlanmamış bu tür eylemler, bir süre sonra işçiyi yormakta ve bordrosuna yansiyacak üç-beş kuruşluk artışı düşünmeye mahkûm etmektedir. Sonuç olarak, sendika ağalarının satışlarına sessizce boyun eğilmesine zemin hazırlamaktadır. Ne yazık ki bugün karşı karşıya olduğumuz tablo budur.

neti...

Ve o şey yine kendisinin söylediği gibi “devleti anonim şirket gibi yönetmek” niyetinden başka bir şey değildi.

Dahası var. Bir yandan bir kapitalist olarak kamu işçisinin karşısına çıkan devlet, sözde “tarafsız bir güç” olarak elinde tuttuğu grev yasağı silahını kullanmaktan da geri kalmadı. Yine bir gece yarısı çıkarılan bir Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile maden işçilerinin grevi daha başlamadan yasaklandı. Kamu işçisine sefalet zammını dayatan, kabul etmezse Yüksek Hakem Kurulu’nun kararına mahkûm kalacağı tehditlerini savuran ve işçinin grev hakkını kullanmasına bile izin vermeden gasp eden mekanizma baştan sona bir sermaye aygıtıdır.

Sonuç olarak Kamu Çerçeve Protokolü 2 Ağustos’ta imzalandı. Şimdi bu protokolü esas alarak iş yeri ve iş kolu düzeyinde 371 ayrı toplu sözleşme sırayla imzalanıyor. Ve yansıyan bilgilere göre, “patron devlet”in icra memuru TÜHİS, kimi iş yerleri ve iş kollarında verdiği sözlerden cayarak, KÇP dayatmasının tavizsiz bir şekilde hayata geçirilmesi için çalışıyor.

Başta savunma işçileri olmak üzere kimi iş yerleri ve iş kollarında halen kamu işçileri KÇP’yi aşan kazanımlar elde etmek için kararlı bir duruş sergilemeye

çalışıyorlar. Ama bu duruşun sendikal bürokrasiyi aşan bir düzeye erişebildiğini söylemek ne yazık ki mümkün değil.

Dolayısıyla ortada gerçek bir toplu sözleşme düzeni bulunmamaktadır. Gerçek bir toplu sözleşme düzeni ancak, işçi sınıfının sürece aktif olarak katıldığı, karar mekanizmalarını etkileyebilecek bir güce sahip olduğu koşullarda mümkündür.

Bu güç fiilen ortaya konulamadığı sürece, beklentiler ne kadar yüksek olursa olsun, sendikal bürokrasiye bir-iki eylem kararı aldırmanın ve bu kararları kısmen uygulatmanın ötesine geçilememektedir. Dahası, ileriye dönük bir mücadele programına bağlanmamış bu tür eylemler, bir süre sonra işçiyi yormakta ve bordrosuna yansıyacak üç-beş kuruşluk artışı düşünmeye mahkûm etmektedir. Sonuç olarak, sendika ağalarının satışlarına sessizce boyun eğilmesine zemin hazırlamaktadır. Ne yazık ki bugün karşı karşıya olduğumuz tablo budur.

Bu tabloyu değiştirmek ve gerçek bir toplu sözleşme düzeni inşa etmek için sendikal hak ve özgürlüklere sahip çıkmak, başta kamu işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfının önünde duran en temel sorumluluklardan biridir.

MESS Grup TİS’leri için KÇP dersleri

Kamu Çerçeve Protokolü yalnızca kamu işçileri için değil, devam etmekte olan kamu emekçilerinin toplu sözleşmeleri, tekstil işkolundaki süreç ve önümüzdeki günlerde başlayacak olan metal işkolu toplu sözleşmeleri açısından da kritik bir önem taşıyordu. Ancak kamu işçisinin beklentilerine ve harekete geçme eğilimine rağmen, sefalet dayatması ve sendikal ihanetle sonuçlanan KÇP’nin etkilerini bugün kamu emekçilerinin toplu sözleşme görüşmelerinde net bir biçimde görüyoruz. AKP, kamu işçisine olduğu gibi kamu emekçisine de açıkça sefaleti dayatıyor. Görünen o ki, Eylül ayında başlayacak MESS Grup TİS sürecinde de metal kapitalistleri benzer dayatmalarla metal işçisinin karşısına çıkacak.

MESS Grup TİS’lerinde resmi süreç henüz başlamış değil. Ama hem kapitalistlerin kimi girişimleri hem de ihanetçi Türk Metal çetesinin fabrikalarda alttan alta yaydığı söylemler metal işçisini zorlu bir TİS sürecinin beklediğini gösteriyor.

Türk Metal çetesi, Metal Fırtına’dan bu yana bir sendika görüntüsü vermek için özel bir çaba harcıyor. TİS dönemlerinde yaptırdığı anketler bu çabanın bir parçası. Ancak fabrikalardan yansıyan bilgiler, daha önce işçilerin beklentilerini düşürmek amacıyla kullanılan bu anketlerin bu yıl kendi ayaklarına dolanmasından ciddi biçimde çekindiklerini gösteriyor. Anketler doldurulurken işçilerin başında bekleyen temsilciler arasında, “sen ilk sayfayı doldur, gerisini biz hallederiz” diyenler bile var. Temsilciler daha bugünden metal işçisini baskı altına almayı adeta özel bir görev edinmiş durumda. Buna, birçok fabrikada alttan alta yayılan “bu dönem işimizi korursak yeter” söylemini de eklemek gerekiyor.

Kapitalistler ise kimi fabrikalarda EYT’li işçileri işten çıkartarak, hem fabrikadaki ücret ortalamasını düşürmeye çalışıyor hem de TİS öncesinde gözdağı vermiş oluyorlar. KÇP’de hayata geçirilen “beklenen enflasyona göre zam” dayatmasının da bu çerçevede metal işçisinin karşısına çıkması şaşırtıcı olmayacaktır. Ve tabii ki bu ortamda metal kapitalistleri, yıllardır her fırsatta gündeme getirdikleri çalışma koşullarını ağırlaştıracak saldırılar konusunda da daha kararlı davranacaklardır.

Taleplerini ortak bir şekilde belirleyip kararlı bir şekilde savunmak metal işçisi için mutlak bir zorunluluktur. Bu talepler arasında Birleşik Metal üyesi ZF işçilerinin kendi hazırladıkları taslak önerisinde yer alan “TİS sonrası belli bir süre toplu işçi çıkarma yasağı”nın özel bir önemi olduğunu söyleyebiliriz. Mevcut koşullarda bu talep tüm metal işçilerinin ortak talebi haline gelmeli ve kararlılıkla savunulmalıdır. Bu, sadece TİS sonrasında elde edilecek kazanımların korunabilmesi için değil, TİS görüşmeleri sürecinde işyerlerinde kararlı ve birleşik bir duruşun örgütlenmesi için de bir gerekliliktir.

Kamu işçileri tüm beklentilerine ve eyleme geçme isteklerine rağmen sendikal bürokrasiyi aşabilecek bir örgütlü irade ile davranamadıkları için önce devletin grev yasağını, ardından sendika ağalarının ihanetini sineye çekmiş oldular. Metal işçileri, benzer bir ihanet tablosuyla karşı karşıya kalmak ve dayatmalara boyun eğmek istemiyorsa, bugünden itibaren tüm hazırlıklarını kararlı ve örgütlü bir mücadele iradesiyle yapmak zorundadır. Fabrikalarda iş yeri komiteleri bir an önce oluşturulmalı, tabandan örgütlülük inşa edilmelidir.

Zengezur: Barış değil savaş koridoru!

Donald Trump, Nikol Paşinyan ve İlham Aliyev 8 Ağustos'ta Washington'da bir "barış" anlaşması imzaladı. Buna göre on yıllardır çatışan Azerbaycan'la Ermenistan arasında "barış" sağlandı. Paşinyan-Aliyev ikilisini huzuruna çağıran Trump'ın, tarafları anlaştırdığı ve barışı sağladığı iddia edildi. "Zengezur Koridoru" diye adlandırılan yola, imzalanan anlaşmayla "Uluslararası Barış ve Refah için Trump Rotası" adı verildi.

Gazze'de devam eden soykırıma en büyük desteği sunan, Suriye'de halkları katleden cihatçı terör rejiminin hamisi, Lübnan'da halkları birbirine kırdırma planları yapan Trump, birden "barış güvercini" oluverdi. Hızını alamayan Aliyev-Paşinyan ikilisi, İsrail'deki soykırımcı çetenin başı Netanyahu gibi, hiç utanmadan Trump'ı "Nobel barış ödülü"ne aday gösterdi.

İmzalanan anlaşma pek çok tartışmaya neden oldu. Saray borazanı medyadaki AKP sözcüleri, "zafer kazanmış komutan" edasında yorumlar yaptılar. Türkiye'nin anlaşmada oynadığı role övgüler dizdiler. ABD'nin İran, Rusya ve Çin'e karşı geliştirdiği bu provokatif hamleden kendilerine pay çıkardılar.

Kıbleleri Washington olduğu için, aldıkları tutum pespaye olsa da şaşırtıcı değil. Ne de olsa Trump, büyük şefleri Erdoğan'ın

"yakın dostu." Gerçi Trump bazen Erdoğan'ı aşağılayan ve küçük düşüren açıklamalar da yapıyor. Ama onlar, "efendi-uşak ilişkilerinde olur öyle şeyler" diyerek bu hakaretleri sineye çekiyorlar. Böyle olmasaydı, Zengezur Koridoru'nun Trump Koridoru olmasından bu kadar coşkuya kapılmazlardı.

Trump'ın istediği gibi, koridor 99 yıllığına bir Amerikan şirketine kiralandı. ABD emperyalizmi bu sayede bir hançer gibi Güney Kafkasya'ya saplandı. Rusya'nın etkisini sınırlayan, İran ile Rusya'nın kara bağlantısını kesen ABD, bölgenin patronu olmaya çalışıyor. Azerbaycan'da zaten cirit atan İsrail, bu anlaşma ile bölgedeki etkisini daha da artıracak. ABD ve İsrail'in yerleştikleri yerlerde neler olduğunu anlayabilmek için Filistin'e, Suriye'ye, Lübnan'a bakmak yeterlidir.

ABD'nin esas derdi hegemonyasını pekiştirmek, halkları köleleştirmek ve zenginliklerine el koymaktır. Güney Kafkasya'ya yerleşerek burayı İran-Rusya-Çin eksenine karşı bir "savaş rampası" olarak kullanmaktır. Yoksa Azerbaycan-Ermenistan çatışması Trump'ın umurunda bile değil. O iki ülke arasındaki çatışmaları sona erdirmek adı altında, tüm bölgeyi patlak verebilecek bir savaşın ön cephesi olarak kullanmak istiyor. Bu ise bölge halklarının geleceğini riske atmak anlamına geliyor.

Elbette Azerbaycan ile Ermenistan arasındaki çatışmaların sona erdirilmesi gerekiyor. Nitekim Sovyetler Birliği döneminde halklar bu bölgede kardeşçe yaşadılar. Sovyetler Birliği yıkılıp kapitalizm yeniden egemen olunca, savaşlar da yeniden kışkırtıldı. Dolayısıyla savaşların bedelini ödeyen halklar barışa özlem duyuyor. Ancak dünyanın en barbar emperyalist gücü olan ABD'nin halklara barış getirdiği görülmemiştir. Zira "barış" ile "emperyalizm" birbirine karşıt kavramlardır. Çünkü emperyalistler sadece tahakküm ve talan peşinde koşarlar. ABD ise halen bunu en pervasız yöntemlerle gerçekleştiren emperyalist güçtür.

Rusya'ya karşı Ukrayna'yı savaşa süren ABD uzun zamandır İran'ı da hedef tahtasına oturtmuş bulunuyor. Ve elbette Çin'e yönelik olası bir savaşa hazırlanıyor. Güney Kafkasya'ya bir hançer gibi saplanması da bu yönde bir hazırlıktır. Bu ise Zengezur Koridoru'nun barış için değil savaş için açıldığını gösteriyor.

Paşinyan-Aliyev ikilisinin Trump'la bu anlaşmaya imza atmaları, halkların barış özlemine vurulan bir darbedir. Zira bölge emperyalist-siyonist güçlerin at koşturacakları bir alan haline getirilmektedir. Barışa özlem duyan halkların ise, emperyalist-Siyonist güçler ve işbirlikçilerine karşı birleşik bir direniş geliştirmeden hedeflerine ulaşmaları mümkün değildir.

Paşinyan-Aliyev ikilisinin Trump'la bu anlaşmaya imza atmaları, halkların barış özlemine vurulan bir darbedir. Zira bölge emperyalist-siyonist güçlerin at koşturacakları bir alan haline getirilmektedir. Barışa özlem duyan halkların ise, emperyalist-siyonist güçler ve işbirlikçilerine karşı birleşik bir direniş geliştirmeden hedeflerine ulaşmaları mümkün değildir.

Omsa Metal direnişinden kadınlar ve çocuklar

“Direniş alanında kadın işçiler, erkek işçilerin eşleri ve çocuklar en önde. Kararlılıkları, direnişe kattıkları canlılık, söyledikleri sözler, attıkları sloganlarla mücadeleye nefes oluyorlar. Çocukların meraklı soruları, direnişin anlamına dair söyledikleri, ellerine megafonu alıp fabrikanın kapısında slogan atmaları...”

Kocaeli Dilovası’nda kurulan yeni OSB’lerden birinde yer alan Omsa Metal, İstanbul Kurtköy’den bölgeye taşınan birçok fabrikadan sadece biri. Ve burada da artık “klasikleşmiş” bir sendikalaşma süreci yaşanıyor: İşçiler sendikalaştı, yetki alındı. Patron ise işten atma saldırısıyla karşılık verdi.

Omsa Metal’de sendikal hakları için mücadele eden 57 işçi, bugün direnişte! Bir yanda sömürüye karşı hak arayan işçiler, diğer yanda bu haklara tahammül edemeyen kapitalist patronlar var. Omsa Metal’de yaşanan bu tablo, Türkiye’de işçi sınıfının karşı karşıya olduğu baskının somut bir örneğidir. Ama aynı zamanda direnişin de, dayanışmanın da çağrısıdır!

Direniş alanında kadın işçiler, erkek

işçilerin eşleri ve çocuklar en önde. Kararlılıkları, direnişe kattıkları canlılık, söyledikleri sözler, attıkları sloganlarla mücadeleye nefes oluyorlar. Çocukların meraklı soruları, direnişin anlamına dair söyledikleri, ellerine megafonu alıp fabrikanın kapısında slogan atmaları...

Ve bir anda yıllar öncesinin Gebze’sine, Çelmer Direnişi’ne götürüyor insanı bu görüntüler. Yine yaz mevsimi, yine bir metal fabrikası. Yine Birleşik Metal-İş’te örgütlenme, patronun sendika düşmanlığı ve bunun karşısında direniş, işgal ve kararlılık. Yine aileler ve çocuklar direnişin bir parçası. Fabrikanın karşısında kurulan çadırdaki nöbetteler. Direnişin çocukları yine cıvıltılarıyla alandalar. Biri slogan atıyor, diğeri “baba!” diye sesleniyor.

Omsa Metal’de az sayıda kadın işçi var. İşten atılan dört kadın işçi de farklı zamanlarda işe başlamış ve hak arama mücadelesinde daha da bir kardeşleşmişler. Aynı dayanışma ve dostluğun direniş alanını bırakmayan erkek işçilerin eşleriyle de kurulduğu görülüyor.

Tazminatsız, hiçbir hakkı verilmeden kapı önüne konulan işçiler, haklarının tek bir zerresinden bile vazgeçmeyeceklerini söylüyor.

Direniş üzerine konuşurken, kadın işçilerden biri kendisini, erkek işçilerin mücadelesine destek veren bir konumda tarifliyor. Oysa sendikalaşma hakkı engellenen, yüz kızartıcı suç iddiasıyla tazminatsız işten atılanlardan biri de kendisi. Yani direnişin bizzat öznesi. Ancak sohbet ilerledikçe bu bakış açısının nedenini de daha iyi anlıyoruz. Kadın işçi içeride montaj bölümünde çalışıyor. Ve yaptığı işin, “asli” değil, “destekleyici” bir iş olduğuna inandırılmış yıllarca. Yani çalışma yaşamı boyunca işinin önemsizliği sürekli hissettirilmiştir. Bu duygunun etkisiyle bugün bile direnişteki yerini “destek” olarak tarifliyor. Ama gerçek şu ki, duruşuyla direnişin en temel öznelere biri bu işçi.

Fikirlerimizi paylaşıyoruz. Direnişin asli unsurları, hakkı gasp edilen her bir işçidir. Kadınıyla, erkeğiyle, yaptığı işle, pozisyonuyla değil gasp edilen hakkıyla, verdiği mücadeleye direnişin öznesidir herkes.

Kadın işçilerin anlattığı bir şey de işten atılmanın üzerine bir de eşyalarını almalarına izin vermemeleri olmuş. Israrla eşyalarını almak istemelerinin ardından güvenliklerin torbalara koyup kapıya bıraktığından bahsettiler. Dolaplarının patlatıldığı, eşyaları toplayan güvenliklerin hepsinin erkek olduğu ve tüm özel eşyalarını görmelerinden rahatsız olduklarını, yine de torbayla önlerine atılan eşyaların eksik olduğunu anlattılar. Bu muamele karşısında eşyalarını almayı kabul etmediklerini anlatan kadın işçiler, baskı ve mobbingi patronun bu şekilde devam ettirdiğini ifade ediyorlar.

Omsa Metal’de geride kalan haftaların ardından direniş alanı, direniş çadırı, direnişin işçileri, kadınları ve çocukları için hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını gösteriyor.

Diyanet’ten “kadınların giyimi” hutbesi

Diyanet İşleri Başkanlığı, hazırladığı hutbe ve fetvalarla yalnızca AKP iktidarına değil, sermaye sınıfına da hizmette kusur etmiyor. Geçtiğimiz aylarda kamu işçilerinin sefalet ücretlerine karşı yaptıkları eylemleri hedef alarak iş bırakmanın “günah” olduğunu ilan etmişti. Bir başka Cuma hutbesinde ise “lüks tatil yapmak haramdır” diye buyurdu.

Milyonlarca işçi ve emekçi açlık sınırında yaşamaya mahkûm edilirken, Diyanet’in üst düzey kadrolarına tahsis edilen son model araçlar, sınırsız ödenekler ve şatafatlı yaşamlar orta yerde duruyor. “Haram” ilan ettikleri bir yaşamı sürenler, alın teriyle geçinen, lüksü bir yana tatili dahi

hayal edemeyen milyonlarca emekçiye tam bir arsızlıkla “azla yetinin” öğüdü veriyorlar.

1 Ağustos’ta ise, 90 bin camide eş zamanlı okunan hutbede hedefte bu kez kadınlar vardı. Kadınların giyimi üzerinden “ahlak ve edep ölçülerinin çiğnendiği” belirtilerek, “buna sessiz kalan herkes büyük vebal altındadır” denildi. Bu kan dondurucu ifadelerle kadınlar bir kez daha hedef gösterildi. Giyimlerine müdahalede bulunmak adeta dini bir vecibe olarak sunuldu.

Sözde laik bir ülkede, kadınların nasıl giyineceğine dair fetva verilmesi, üstelik erkeklerin buna müdahale için “göreve” çağrılması

elbette korkunç. Ancak bunu yapan Diyanet olunca şaşırtıcı değil.

Çünkü Diyanet, yalnızca dini kullanarak bir avuç asalağın çıkarları için emekçileri sömürmenin değil, aynı zamanda milyonlarca kadını erkek egemen düzene biat ettirmenin de en önemli araçlarından biridir.

“Aile Yılı” bahanesiyle kadın düşmanlığını yeni bir boyuta taşıyan iktidar, bulduğu her fırsatta kadınları hedef gösteriyor. Toplumsal yaşamın dışına itiyor. Ne giyeceklerine, kaç çocuk doğuracaklarına karar verme hakkını dahi kendinde görüyor.

AKP iktidarının kadınları eve kapatmak, en az üç çocuk

doğurmalarını sağlamak, ucuz ve esnek iş gücü olarak piyasaya sunmak gibi hedefleri bulunuyor. Bu politikaları sorunsuzca uygulayabilmesi ise ancak itaatkâr kadınlar ile mümkündür. Diyanet bu çerçevede iktidarın en işlevsel araçlarından biridir.

Tüm bu örnekler bir kez daha gösteriyor ki, sermaye düzeni, Diyanet’inden yargısına kadar tüm kurumlarıyla bizleri baskı altında tutmak, kölelik zincirlerini daha da sıkılaştırmak için çalışıyor.

Bu söylem ve eylemlerin karşısına yalnızca örgütlü mücadele ile çıkılabilir. Kadınların özgürlüğü ancak bu gerici kuşatmanın yıkılmasıyla kazanılabilir.

Grev hakkı grev yaparak kazanılır!

Milyonlarca kamu emekçisi ve emeklisini doğrudan ilgilendiren, AKP iktidarının tam bir sefaleti dayattığı bir “toplu sözleşme” sürecinin içindeyiz. Kamu emekçileri bugün “sendikalı” olma hakkına sahip olsalar da, grev ve toplu sözleşme hakkından yoksunlar. Sermaye iktidarının yandaş sendikalarla kol kola işlettiği her “toplu görüşme” sürecinden kamu emekçilerinin payına sadece sefalet koşulları düşüyor.

Bugün kamu emekçi hareketinde yaşanan tabloyu anlamak ve aynı zamanda değiştirebilmek için, kamu emekçilerinin mücadele tarihine ve bu tarihte özel bir yer tutan 4-5 Mart Kızılay direnişine bakmakta fayda var.

Mücadelenin gücüyle başarılan!..

Kamu emekçi hareketi ‘80’li yılların sonundan itibaren toplumsal mücadelenin temel dinamiklerinden biri haline geldi. Bunun gerisinde sermaye iktidarının kamu emekçilerine dönük kapsamlı saldırıları yatıyordu.

‘80’lerle birlikte dünya çapında olduğu gibi Türkiye’de de IMF’nin direktifleriyle neoliberal politikalar uygulanmaya başlandı. Bu kapsamda özelleştirmeler, kamu hizmetlerinin tasfiyesi, sosyal hakların tırpanlanması, düşük ücret dayatmaları gündeme geldi. Bu saldırılar sonucu kamu emekçilerinin yaşam düzeyinde

ciddi gerilemeler yaşandı. Bu da onları örgütlenme ve mücadele arayışlarına sevk etti.

1980 öncesinde toplumsal mücadelelerin önemli bir bileşeni olan kamu emekçileri, geçmişin mücadele mirasından da beslenerek, özellikle 1989 Bahar Eylemleriyle birlikte yeniden sahneye çıktılar. 1989’da başlayıp 1991’e kadar süren işçi hareketinden moral-manevi güç alarak ilerlediler. ‘90’lı yılların başında sınıf hareketi geri çekilmeye başlasa da, kamu emekçileri uzun bir süre boyunca toplumsal mücadelenin yükünü omuzlamaya devam ettiler.

On yıllarca temel sosyal hakları için mücadele eden kamu emekçi hareketinin en temel talebi “örgütlenme hakkı”, somutta da “grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı” oldu.

Zira ‘71 darbesinin ardından çıkarılan yasalarla kamu emekçilerinin sendika kurmaları yasaklanmış, 12 Eylül darbesinin ardından da bu yasaklar aynen korunmuştu.

‘90’lı yıllar boyunca kamu emekçileri çok sayıda iş bırakma eylemi, genel boykot, yerel-merkezi miting düzenledi. Bu eylemler arasında 16-17 Haziran 1995’te yüz binlerce kamu emekçisinin Kızılay Meydanı’nı doldurarak gerçekleştirdiği miting ise en görkemlisi oldu.

Kamu emekçileri tabana dayanan ve dişe diş verilen mücadelenin gücüyle ‘90’ların ortasında sendikalarını kurdular. Bırakalım sendika kurmayı, derneklere bile amirlerinin izniyle üye olabilen kamu emekçileri kendi öz güçlerinin ürünü olarak bunu başardılar. Sendikalarının kapılarına vurulan mühürleri de mücadelenin gücüyle paramparça ettiler.

“Her yer Kızılay, her yer direniş!”

Bu mücadelelerin ürünü olarak ‘95 yılının haziran ayında Anayasa’da yapılan değişiklikle kamu emekçilerinin sendika kurma hakkının yasallaşmasının önü açılmış oldu. Ancak sermaye iktidarı kamu emekçilerinin fiili gücüyle kurduğu sendikaları engellemek, bu başarılamadığı yerde denetim altına almak için sürekli fırsat kolladı. ‘98 yılında gündeme getirdiği “grevsiz toplu sözleşmesiz sendika yasası” bunun somut adımı oldu.

Yasanın gündeme gelmesiyle birlikte, fiili mücadelenin ürünü olarak kurulan sendikaların üst örgütlenmesi olan KESK’in çağrısıyla 4 Mart günü 150 bini aşkın kamu emekçisi Kızılay Meydanı’na akın etti. Alanı terk etmeyen binlerce kamu emekçisi ise Kızılay Meydanı’nı işgal etti.

Sendika hakkını sokakta kazanan kamu emekçileri, polisin biber gazlı, tazyikli su ile saldırısına rağmen kararlı bir direniş sergileyerek sahte

sendika yasasının geçmesini yine meydanlarda verdikleri mücadele ile engellediler.

Kamu emekçilerinin 4 Mart günü ortaya koyduğu direnişten en az sermaye iktidarı kadar korkan KESK bürokratları 5 Mart günü eylemi apar topar bitirdiler. İllerden Ankara’ya direnişe katılmak üzere gelen kitleleri dağıttılar. 6 Mart günü ise kamu emekçilerini illerine geri gönderdiler.

Tabanın gücüne ve inisiyatifine güvenmeyen, uzlaşmacı bir çizgiyi esas alan ve sendika hakkının elde edilmesini meclis görüşmelerine ve uluslararası anlaşmalara endeksleyen bir yaklaşım zamanla KESK’e tamamen hâkim oldu. Bu da kamu emekçilerinin fiili meşru mücadeleye dayalı hak arayışını günden güne zayıflattı. 4688 sayılı sahte sendika yasası ise üç yıl sonra, Haziran 2001’de yasalaştı.

Kamu emekçi hareketinde bir mihenk taşı olan 4-5 Mart direnişi bir kez daha gösteriyor ki, emekçiler en temel haklarını tabanın gücüne dayanarak, fiili meşru mücadele ile kazanabilirler. “Grev hakkı” da ancak “grev” yaparak kazanılır. Sadece sermaye iktidarının saldırılarını engellemenin değil, emekçilerin önüne dikilen sendikal bürokratik barikatları aşmanın da yolu budur.

Yapay zekâ ve tarih belleği...

Yapay zekâ araçları her geçen gün daha büyük bir hızla gündelik hayatın parçası haline geliyor. Bu araçlar bazen hayatı kolaylaştıran bir imkân, bazen sadece gelişmiş bir arama motoru, bazen de basit bir oyuncak gibi algılanıyor. Ama sadece dünyanın dev tekellerinin bu alana yaptıkları devasa yatırımlarını düşündüğümüzde bile, insanlığın geleceğinde önemli bir rol oynayabilecek bir teknoloji ile karşı karşıya olduğumuzu görmek gerekiyor.

ChatGPT, DeepSeek, Gemini, CoPilot, Grok vb.leri, insanların yapay zekâ ile iletişim kurmasını sağlayan asistanlar sadece. Yapay zekâ ise insanın sinir sistemini taklit eden yapay sinir ağları üzerine kurulu bir sistem. Bu yapay sinir ağları sayesinde makineler deneyimlerden öğrenme, problem çözme, karar verme gibi insanı diğer canlılardan da ayıran kimi zihinsel özellikleri taklit edebiliyor. Bugünün şaşırtıcı sonuçlarına rağmen bu yetenek aslında halen istatistiksel analiz kapasitesine bağlı. Yani makineler elde ettiği

verilerden çıkardıkları “olası” en doğru sonucu hayata geçiriyor.

Bu sınırlarda düşünüldüğünde, makinelerin “öğrenmeye” başlaması yeni bir olay değil. Ama 2000’li yıllardan itibaren hayatımıza giren “büyük veri” kavramı ve “derin öğrenme” yöntemi ile bu öğrenme süreci farklı bir nitelik kazanmış oldu. İnternetin hızlı gelişimi ile birlikte tüm dijital izler yapay zekânın öğrendiği bir veri kümesi, yani bilgi yığını haline dönüştü. Ve şaşırtıcı bir şekilde, işlediği veri miktarı çoğaldıkça daha hızlı ve daha fazla öğrenmeye başladı. Olayları algılama, olaylar arasında bağlantılar kurma ve bu bağlantılardan sonuçlar çıkarma yeteneği güçlendi. Kapitalizm insanın düşünme, olayları algılama ve olaylar arasında bağ kurma yeteneğini köreltir. Kısacası kapitalizm insanı makineleştirirken, makineler insandan düşünmeyi öğreniyor!

Ama burada yine de bir sorun var elbette. Bu düşünme yeteneğini

tarihsel bellekten kopartırsanız, geriye sadece bir olasılık hesabı ya da istenilen olasılık olarak en popüler bilgi kalır. Bugün için yapay zekânın yapabildiği henüz bu sınırlarda. Grok’un her soruya “Ben sadece gerçeğin peşindeyim” diyerek yanıt vermesine bakmayın. O, sadece olasılığı en yüksek olan, en çok istendiğini düşündüğü cevabın peşinde. Hem de sahibi Elon Musk’ın onu kendi deli saçması fikirleri ile eğitme çabasına rağmen...

Zira, yapay zekânın tarihsel bir belleği yok ama “filtre”leri var. Ancak o filtrelerin sınırlarının elverdiği ölçüde öğrenebiliyor. Kapitalist-emperyalist sistemin efendileri eğitim kurumları, medya ve diğer araçları ile nasıl toplumun düşünce yapısını şekillendirmeye çalışıyorlarsa, yapay zekânın sınırlarını da bu filtreler ile çiziyorlar. Bu sınırları belirleyenin ise insanlığın toplam çıkarları değil onların sınıf çıkarları olduğunu söylemek bile gerekmiyor.

Buna rağmen egemenler kendi

aralarında bu sınırlar konusunda hararetli tartışmalar yürütüyorlar. Musk ya da yakın zamana kadar yakın dostu olan Trump gibileri “ideolojisizlik” ve “nesnel gerçeği” arama adı altında kendi ırkçı ve cinsiyetçi fikirlerine yapay zekânın öğrenme sürecinde daha fazla alan açmak istiyorlar. Ama onların “ideolojisizlik” dediği şeyin kendisinin de bir ideoloji olduğunu unutmamak gerekiyor. Ve özel mülkiyete dayalı mevcut toplumsal sistemde yapay zekânın sınırlarını belirleyecek olanın onun sahibi olan emperyalist tekeller olduğunu da...

Yapay zekânın bu sınırları aşip aşamayacağını, insanı diğer canlılardan ayıran diğer özellikleri taklit etmeyi başarıp başaramayacağını yaşayarak öğreneceğiz. Ama yapay zekâ, kapitalist sistemin yok etmeye çalıştığı düşünme yeteneğinin ne kadar önemli olduğunu göstermeye devam edecek. O yeteneği tarihsel bir sınıf bilinci ile değerlendirmek ise sadece işçi sınıfının yeteneği olarak kalmaya devam edecek.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

Yani işyerlerinde

yaşadıklarımızı,

uğradığımız haksızlıkları,

yaşadığımız deneyimleri

paylaşmak,

ülkede ve dünyada

yaşananları işçi sınıfının

gözüyle yorumlayabilmek

için çıkıyor.

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

senin sesin,

senin soluğun!

Balıkesir'de depreme hazırlıksızlık

Balıkesir'den bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

Balıkesir'de 6.1 büyüklüğünde bir deprem gerçekleşti. Fay hattı üzerinde olduğumuz için pek normal bir durum bu. Fakat normal olmayan şey, bu depremler yüzünden gerçekleşen ölümler.

6 Şubat Katliamı'nın yarası taptazeyken gerçekleşen bu deprem, başka bir katliam korkusunu tekrardan canlandırmaktadır. Katliam diyorum çünkü kapitalist sistemde gerçekleşen depremlerde kaybedilen her can, direkt olarak kapitalizmin bir cinayetidir. Burjuva medyası ve sermaye devleti,

depremler için "kader" demektedir. Peki ben soruyorum: Kaderse neden villalar, saraylar yıkılmıyor? Neden tek bir zengin, enkaz altında kurtarma beklemiyor? Kader diye bir şey yoktur. Depremlerin aldığı her can inşaat sermayedarlarının cinayetidir.

Burhaniye, Edremit, Ayvalık'ta CHP'li belediyelerin 2024'te Ahmet Akın'ın seçimi kazanmasından önce dillerinden düşmeyen tek bir lafı vardı: "Büyükşehir Belediyesi AKP'nin elinde olduğundan dolayı gerekli bütçeyi alamıyoruz." Peki Ahmet Akın kazandıktan sonra ne değişti? Hiçbir şey. Körfez, Balıkesir'in turizm yönünden en çok sermaye ürettiği bölgedir. Körfez'in belediyeleri deprem konusunda bir hazırlık yapmadılar. Sadece yaz mevsiminde bu bölgede insanların yaşadığının farkına vardılar. Şöyle bir örnek vereyim: Burhaniye'nin Ören mahallesi yazın kalabalık olur. Yaz mevsimi gelmeden yaklaşık bir ay önce Ören'de sahile bakan, nerdeyse

uçurum denilebilecek yürüme kordonundaki bir korkuluk bölgesi çöktü. Ve bu korkuluk bölgesinin etrafının kapatılması tam 1 ay sürdü, tam da yaz sezonu başladığı dönem! Bu kordon çökmeden önce deprem olsaydı, hem de bu deprem turistik sezon gününde, insanların o korkuluklardan geçtiği vakitte yaşansaydı ne olurdu?

Burhaniye'de okulların çoğu nerdeyse en az 20 yıllık, yeni yapılan İmam Hatip'ler dışında. Hiçbiri de depreme hazırlıklı değil. Okulların kolonları çürümektedir, duvarlar sanki kumdan yapılmış gibi. Ayrıca okullarda hiçbir yangın-acil çıkış merdiveni yok, varsa dahi kapıları kitli. Ayrıca birinci katların tüm camları demirli. Bu binalar hem yıkılma tehlikesi taşımakta hem de deprem durumunda hiçbir acil durum tahliyesi için hazırlıklı değil. Daha büyük bir deprem, bir eğitim yılı sürecinde yaşanacak olursa durum çok vahim olacaktır. MEB'in yılda bir yaptığı "hazırlık provaları" da yeterli değildir.

Bu artık yalnızca bir ücret değil, bir onur mücadelesidir!

İşten atılan Aroma işçileri yazdı...

Biz sustukça onlar daha çok ezdi. Artık susmuyoruz!

(...) Aroma yönetimi ve konkordato komiseri, haklarını arayan, mücadele eden işçileri tehdit olarak gördü. Ve sonunda bizi, hiçbir geçerli gerekçe sunmadan, tamamen keyfi bir kararla 49. madde bahanesiyle tazminatsız olarak işten çıkardılar. Ancak fabrika üretime devam ederken, bizleri bu maddeye dayandırarak işten çıkarmaları, açıkça hukuksuzdur. Bu kararın gerçek nedeni, sendikal faaliyetlerde bulunmamız, haklarımızı savunmamız ve işçilere öncülük etmemizdir.

Bunun anlamı şudur:

Bizi sadece işten atmadılar, geleceğimizi kararttılar.

Tazminat hakkımızı gasp ettiler, İşsizlik maaşına erişimimizi engellediler,

Ve üzerimize "suç işlemişiz" algısı oluşturarak yeni bir iş bulma şansımızı sabote ettiler.

Bizim işten çıkarılmamız, sadece kişisel bir mesele değildir. Bu açıkça sendikal mücadeleyi cezalandırma, işçileri korkutma, yıldırma ve parçalama girişimidir. Bizler suç işlemedik; sadece anayasal hakkımız olan örgütlenme ve hak arama mücadelesi verdik.

(...) Aroma yönetimi ve konkordato komiseri, işçilerin haklı mücadelesinden korkmaktadır.

Ancak bilsinler ki; Bizler bugün işten atılmış olabiliriz, ama hâlâ işçiler arasındayız.

Biz susturulamayız, geri adım atmamız.

Ve işçi sınıfının onur mücadelesi yarım kalmaz!

Son olarak taleplerimizi

kamuoyuna duyuruyoruz:

Haksız şekilde işten çıkarılan biz işçilerin derhal işe iade edilmesini;

Tüm ödenmeyen maaş, ikramiye ve haklarımızın gecikmeden ödenmesini;

Baskı, tehdit ve yıldırma politikalarına son verilmesini;

Sendikanın işverenle değil, işçilerle birlikte hareket etmesini;

Konkordato komiserinin görevini kötüye kullanmasına yönelik derhal soruşturma açılmasını talep ediyoruz.

Bu çağrımız Aroma'da çalışan

her emekçiye, her vicdan sahibi yurttaşta, tüm işçi sınıfınadır.

Direniş meşrudur. Hak aramak suç değildir. Ama hakkı gasp edenler, işçiyi tehdit edenler, emekçinin onuruyla oynayanlar suç işliyor. Ve bu suçların hesabı yargı önünde mutlaka sorulacaktır.

Sessiz kalmıyoruz, mücadelemiz sürecektir!

Bu artık yalnızca bir ücret değil, bir onur mücadelesidir.

Zafer, direnen emekçinin olacak!

Atakhan Baş, Mehmet Türker ve Edanur Aktaş

Metal işçisinin gücünü gösterelim!

Esenyurt'tan bir metal işçisi yazdı...

Tarih öncesi çağları biliriz; taş devri, tunç devri, demir devri... Çağlara o dönem işlenen ve çeşitli ihtiyaçları karşılamak için kullanılan madenlerin isimleri verilir. Günümüz kapitalizmde bu değer eski dönemlerdeki gibi sade olmamakla birlikte yine de metal ve alaşımları bir ülke için önemli bir yerde durmaktadır. Ekonomik, askeri vb. anlamda güçlü olan ülkelerde metal ve çeşitli madenlere dayalı ağır sanayinin önemli ölçüde geliştiğini görürüz. Bu tablo metal ve alaşımlarına dayalı üretim yapan ağır sanayi alanının ve hammadde kaynaklarının günümüzde de stratejik önemini koruduğunu gösteriyor. Emperyalist kapitalist dünya düzeni bir yandan yeni sömürü alanları ararken diğer yandan mezar kazıcılarını da hazırlıyor. Karl Marx'ın da dediği gibi kapitalizm kendi mezar kazıcılarını üretiyor.

Bu demek oluyor ki; stratejik işkollarından birini oluşturan metal işçilerinin sınıf kavgasında örgütlü ve öncü bir rol üstlenmesi elzemdir. Kapitalist düzeni felç edici etki yaratacak ve işçi sınıfına iktidarına

giden yolu açacak önemli bir adım olacaktır. Yani metal sektörü önemli ve stratejik bir yere sahip olduğu için onu üreten işçilerin mücadelesini örgütlemekte ayrı bir yerde duruyor. Türkiye'de de bugün sınıf kavgasında öne çıkan mücadele deneyimi ve birikiminde metal, tekstil, petrokimya sektörünün önemli bir yer tutması tesadüf değildir.

Sermayedarlar da çok iyi biliyor ki işçiler üretimi durdururlarsa kendi kârları durmuş olur. Fakat bu üretimin durduğu yer ülke ve dünya piyasası vb. açısından da kritik bir yerde duruyorsa eğer sadece o fabrikanın sermayedarını değil onunla bağı olan diğer tüm sermayedarların da kârını durdurmuş, düzenlerini sarsmış olur.

Bu durumu anlamak için Türkiye'de 10 sene önce yaşanan önemli bir direnişi hatırlayalım. Metal işçileri imzalanan TİS anlaşmalarını kabul etmeyecek ve bunu imzalayanların işçi sınıfına ihanet ettiğini söyleyerek direnişe çıkacaktır. Mücadele tarihimizde Metal fırtına diye kodladık bu direnişi. İşçiler onlara ihanet eden sarı sendika

Türk Metal'den istifa edip Bursa Kent Meydanı'nda toplandılar. MESS ve onun düzenine karşı diğer fabrikalardan işçilerle birleştiler. Kendi komitelerini kurdular ve fabrikalar arasında bir tür işçi komitesi inşa ettiler. Bu direnişin çok eksikleri vardı buna rağmen mücadele tarihimizde özel bir yer edindi.

Fakat her şeyden önce bu direnişin etkisinden bahsetmek gerekiyor. Örneğin bir otomobilin bir parçası Türkiye'de bir parçası Fransa'da üretiliyor. Burada üretim durunca Fransa'da başka bir fabrika durmak zorunda kaldı. Yani etkisi sadece Türkiye'de değil dünyada da hissedildi.

2015 Metal Fırtına bize şunu hatırlatıyor: Metal işçileri örgütlenir harekete geçerse işçileri sömürenleri büyük bir korku sarar. Sermayenin korkusunu büyütmek ve istediğimizi almak için önümüzde önemli bir fırsat var. Bu da metal Grup TİS sürecidir. İyi bir hazırlıkla bu süreci sınıfımız adına önemli kazanımlarla taçlandırabiliriz. Metal işçisinin gücünü gösterebiliriz. Şimdi metal işçileri olarak hazırlanma ve mücadeleyi büyüme zamanıdır.

İşçi sınıfına dönük hız kesmeyen saldırılar karşısında Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinden aldığımız güçle cüretli bir şekilde hareket etme zamanıdır.

Mücadeleyle kazanacağız!

Kayseri'den bir savunma sanayi işçisi yazdı...

Bir defa daha kamu işçilerinin geleceklerini sendika ağalarına bırakmaması gerektiği gerçeğini gördük. Taleplerimiz için mücadeleyi büyütmeliydik. Greve hazırlanmalıydık. İşyeri komitelerimizi kurmalıydık. Tabanda birliğimizi güçlendirmeliydik. Zira belirleyici olan kamu işçisinin taban örgütlülüğünü örmesi ve mücadeleye hazır olduğunu muhataplarına göstermesi idi.

Kamu işçilerine gerekli olan TİS'lerden kazanımla çıkmak ve ihaneti engellemek için fiili eylem yapmaktı, yapamadık. Biz de Harb-İş, diğer kamu işçileri sendika ağaları her aşamada inisiyatifleri ellerinde tuttular. Oysa sendika ağalarına nefes aldirmamalıydık. Yapamadık.

Her şeye rağmen kamu sözleşmelerinde biz kamu işçileri alanlara, meydanlara çok fazla çıktık. Kayseri'de savunma sanayi işçileri olarak defalarca alanlara çıkıp taleplerimizi haykırdık.

Sermaye için mesai yapan AKP iktidarı ve sendikalara çöreklenmiş bulunan ihanet şebekeleri, örgütlü ve greve hazır kamu işçilerini karşılarında görmedikleri için sefalet ücretini pervasızca dayattılar. Bu dayatmaların panzehiri işçi sınıfının eylemlerle, direnişlerle, grevlerle sınıf mücadelesini büyütmesidir.

Bu yenilgiden dersler çıkarmalıyız. Geleceği kazanmak için iç örgütlülüğümüzü güçlendirmeliyiz.

Halklar ve farklı inançtan gelen emekçiler birbirine kırdırılıyor!

Kayseri'den bir işçi yazdı...

Her yılın 16-17-18 Ağustos'unda Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde Hacı Bektaş-ı Veli'yi anma törenleri yapılıyor. On binlerce Alevi anma etkinliklerine katılır. Misafirler için herkes evini açar. Yarın yanağından gayri her şeyi paylaşır. Çeşitli milliyet, din ve mezheplerden emekçiler gelir. Birlik ve kardeşlik duyguları güçlenir.

AKP iktidarı Hacıbektaş'ı anma etkinliklerini istediği gibi dizayn etmek istiyor. Kültür Bakanlığı devlet aleviciliği etrafında topluyor, alternatif anma etkinlikleri düzenliyor. Ama bu oyunlar sökmüyor. Alevi emekçiler tuzağa düşmüyor. Katliamları unutmuyor. Yok sayan, asimile eden, düşünce

ve inançların içini boşaltma girişimlerine geçit vermiyor.

İşçiye, aleviyi ezen burjuva sınıf devletidir. Kalıcı çözüm burjuva sınıf devletinin yıkımıyla kazanılır.

Dünyada ve Türkiye'de egemen olan kapitalizm nedeniyle açlık ve savaşlar bitmiyor. Halklar ve farklı inançtan gelen emekçiler birbirine kırdırılıyor.

Şeyh Bedrettin'in dediği gibi... "Hep beraber sülardan çekmek ağı, hep beraber sürebilmek toprağı, yârin yanağından gayri her yerde her şeyde beraber diyebilmek" için emeğin kurtuluşu mücadelesini büyütelim.

Gazze'de açlık ablukasında insanlık ölüyor!

Gazze'de insanlık açlıktan ölüyor. Siyonist İsrail'in büyük bir kırıma evrilen gözü dönmüş saldırıları, Gazze'de açlık ve susuzluk ablukasıyla devam ediyor. On yıllardır Filistin halkına dayatılan zulüm, katliam ve işgale, bugün bombaların yetmediği yerde açlıkla "yok etme" vahşeti eklenmiş bulunuyor.

Siyonist İsrail emperyalistlerin ve işbirlikçi devletlerin aktif desteği ile 7 Ekim 2023'ten bu yana hiçbir kural tanımadan soykırım gerçekleştiriyor. Yıllardır adım adım hayata geçirdiği işgal ve katliamlarıyla Filistin halkı Batı Şeria ve Gazze Şeridi'ne sıkıştırılmış, Gazze adeta açık hava cezaevine çevrilmişti. İsrail barbarlığının son aylarda gerçekleştirdiği saldırılarla Gazze'nin büyük bir bölümü harabeye döndü, on binlerce Filistinli katledildi, yüz binlercesi yaralandı. Hastaneler, okullar İsrail savaş makinasının hedefi oldu. 2.3

milyon insanın yaşadığı Gazze'de insanlar yerlerinden sürüldü. Yüz binlerce insan çadırlarda, derme çatma barakalarda yaşam mücadelesi veriyor. Ambargo nedeniyle yeterli ilaç yok, tıbbi malzeme, hijyen ürünü yok. Hastaneler yıkılmış durumda. Kendi ülkelerinde mülteci haline getirilen Filistinliler bir yandan açlık ve susuzlukla, diğer yandan İsrail'in yardım noktalarını hedef alan saldırılarıyla karşı karşıyalar. Şu ana kadar 103'ü çocuk olmak üzere 227 kişinin açlıktan yaşamını yitirdiği açıklandı. Hemen her gün açlıktan bitkin düşmüş çocukların fotoğrafları tüm dünyaya yayılıyor. Kurşunla, füzeyle, açlık-susuzlukla ve salgın hastalıkla bir halk yok edilmek isteniyor.

Filistin'de insanlık katlediliyor! Bu gözü dönmüş saldırganlık başta ABD olmaz üzere emperyalist batı dünyasının açık desteğiyle gerçekleşiyor. Kimi ülkeler suskunlukla konuyu geçiştirirken,

kimi uluslararası kuruluşlar "konuya dikkat çekmek"le yetiniyor. Türkiye gibi işbirlikçi ülkeler ise, bir yandan katliamları istismar konusu haline getirirken, diğer yandan İsrail ile her türlü anlaşma ve ticareti sürdürerek tam bir ikiyüzlü politika izliyor.

Dünyanın birçok yerinde insanlar Filistin için sokaklara çıkıyor, "vahşeti durdurun" çağrıları yapıyor, emperyalist-Siyonist barbarlığa karşı tutum alıyor. Henüz yeterli tepki ortaya konulmаса da, İsrail'e yük taşıyan gemiler işçiler tarafından yüklenmiyor. İsrail'e destek anlamı taşıyan her adım tepkiyle karşılanıyor. Türkiye'de ise saray iktidarının ikiyüzlü açıklamalarına paralel olarak ticari ilişkiler kesintisiz sürdürülüyor. Limanlar İsrail'e lojistik destek sağlayan gemilere sınırsızca açılıyor. Türk şirketlerinin sürdürdüğü ticaret ortada iken, işçi ve emekçilerden güçlü bir tepki ve karşı koyuş örgütlenemiyor.

Emperyalist-Siyonist barbarlık insanlığın gözleri önünde bir halkı yok etmeye çalışıyor. Bu vahşetin suç ortakları sadece İsrail ve onun hamisi ABD değil, onlarla işbirliği yapan, ikiyüzlü açıklamalarla gerçeği perdeleyen tüm iktidarlardır. Türkiye'deki saray rejimi de bu suçun ortağıdır!

Filistin için artık temenni dolu açıklamaların zamanı çoktan geçmiştir. Filistin halkı ölümle yaşam arasında sıkıştırılmıştır. Aç-susuz ve bombaların hedefindedir.

Türkiye'de işçiler ve emekçiler ah-vah etmeyi bırakmalı, Filistin halkı ile dayanışmak için eyleme geçmelidir. İsrail'le tüm ticari ilişkilerin kesilmesi ve askeri, ekonomik, diplomatik her türlü anlaşmanın derhal sonlandırılması talebi yükseltilmelidir.

Gazze'de insanlık ölüyor, sorumluluk hepimizin omuzlarında duruyor.

